

неговото име и бѣсовѣтъ имъ са покоряватъ. А Иисусъ първо гы съвѣтува да са радватъ повече, че имената имъ сѣ написахъ на небесата, а второ, движимъ отъ душевна радостъ, благодари Отца Господа на небето и на земята, че благоволилъ да открие на младенцытъ което е утаилъ отъ разумнытъ; третѣе ублажава ученицытъ че са удостоихъ да видѣтъ и да чуѣтъ, туй което много пророцы и царѣ напразно желѣхъ. А законникътъ, който за да го искушава, го пыташе: *какво да прави за да наслѣди вѣчный животъ?* на кара го отъ законътъ да исповѣда че трѣба да обыча отъ сичко най много Бога, и ближняго като самага себе. И понеже той пакъ го попыта: че кой е ближній? Иисусъ го поучава чрѣзъ притчата на паднжлыи въ разбойници, който прие милость отъ Самарянинътъ. Като дойде послѣ въ Виванія, приема са гость отъ Марѳа и Марія, която са похвалява че е избрала добрата и неотемлемата часть, любослушаньето на Божіи словеса. (Лук. 17.).

§. 42. *Иисусъ исцѣрява бѣсныиъ, осжда лицемѣрието и са навѣтува отъ лицемѣрытъ.*

А подиръ туй, понеже единъ отъ ученицытъ са помоли да гы научи какъ да са молятъ, дава образъ на молитва пакъ *Отче Нашъ*, като обесни и силата ѣ. Подиръ пакъ исцѣрява единъ челоувѣкъ нѣмъ и бѣснуемъ, и пакъ народытъ са чудѣтъ, а той избличава тѣзи, които отдавахъ испѣжданьето на бѣсовѣтъ на Веелзевуловата сила, като показа че туй е прѣстъ Божій; а на тѣзи които искахъ знаменіе пакъ казва, че знаменіето на Іона ще са даде на този родъ, когото царицата южна и Ниневитянытъ ще осждатъ